

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 38/2020
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Јелена Димић Станојев и Петар Драшковић, адвокати из ..., против тужене „ББ“ а.д. ..., ради исплате, одлучујући о сукобу месне надлежности између Основног суда у Алексинцу и Првог основног суда у Београду, у седници одржаној 20.05.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За поступање у овом извршном предмету, месно и стварно је надлежан Основни суд у Алексинцу.

О б р а з л о ж е њ е

Тужилац Перица Никодијевић из Б. Брода поднео је 11.10.2019. године тужбу Основном суду у Алексинцу против тужене „ББ“ а.д. ..., ради исплате. Решењем П1 314/19 од 28.10.2019. године, Основни суд у Алексинцу огласио се месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе доставио Првом основном суду у Београду као стварно и месно надлежном, сматрајући да је за поступање у овом предмету месно надлежан Први основни суд у Београду, на чијој се територији налази седиште тужене.

Први основни суд у Београду није прихватио месну надлежност и актом П1 3960/19 од 08.01.2020. године предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба месне надлежности.

Решавајући настали сукоб месне надлежности, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08,...и 88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету месно надлежан Основни суд у Алексинцу.

Наиме, суд се по службеној дужности може огласити месно ненадлежним само ако постоји искључива месна надлежност неког другог суда, а ако за спор није искључиво месно надлежан неки други суд, решење о месној ненадлежности суд може донети само поводом приговора туженог у одговору на тужбу, а ако се тужба не доставља на одговор,

по приговору туженог истакнутог најкасније на припремном рочишту, односно на првом рочишту за главну расправу ако припремно рочиште није одржано, и то до упуштања туженог у расправљање о главној ствари (члан 19. став 1, 3. и 4. ЗПП).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о захтеву за исплату на име неисплаћених износа за топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора, односно да се не ради о поступку за који је предвиђена искључива месна надлежност суда у смислу члана 19. Закона о парничном поступку, те да тужена није истакла приговор месне ненадлежности, стога се без приговора тужене Основни суд у Алексинцу није могао по службеној дужности огласити месно ненадлежним и предмет уступити на даљу надлежност Првом основном суду у Београду.

На основу изнетог, Врховни касациони суд налази да је за поступање у овој правној ствари месно надлежан Основни суд у Алексинцу, па је применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић